

Instituția Mashriqu'l-Adhkár

O declarație realizată de Departamentul de Cercetare al
Casei Universale a Dreptății

septembrie 2017

Mashriqu'l-Adhkár, „Locul unde Răsare slăvirea lui Dumnezeu”¹, este descris de Casa Universală a Dreptății, în scrisoarea din data de 18 decembrie 2014 către bahá'íi din Iran, ca „un concept unic în analele religiei” care simbolizează „propovăduirile noii Zile a lui Dumnezeu”². Casa Universală a Dreptății afirmă în continuare că o Casă de Adorație este un „centru colectiv al societății, care promovează afecțiunea cordială” și că

reprezintă un loc universal de adorație deschis tuturor locuitorilor unei localități, indiferent de confesiunea lor religioasă, de clasa socială, de etnie și de sex, precum și un sanctuar pentru cea mai profundă meditație la realitatea spirituală și la întrebările fondatoare ale vieții, inclusiv responsabilitatea individuală și colectivă pentru îmbunătățirea societății. Bărbați și femei, copii și tineri sunt cu toții primiți în brațele sale ca egali.³

Semnificația extraordinară pe care această instituție fără pereche o are pentru unitatea și bunăstarea omenirii este subliniată pe parcursul scrierilor Credinței. Bahá'u'lláh, de pildă, proclamă „Binecuvântați cei ce se ocupă în Casa de Adorație cu amintirea Sa, Cel Ce este Domnul celor dreți!”⁴ ‘Abdu'l-Bahá afirmă că, deși Templul este „construit pe Pământ, el este, în fapt, o instituție a Adunării din Înalturi,” iar ale sale „turnuri se vor avânta către culmile cerurilor”⁵. În altă Tabletă, El se referă la Casa de Adorație ca la „locul unde răsar luminile și unde se adună cei dreți,” locul unde „suflete nobile ... ridică rugi, intonează versete divine și cântă rugăciuni cu melodii minunate,” astfel încât „locuitorii Adunării din Înalturi pleacă urechea și strigă într-un glas «Fericți suntem; să se bucure toată lumea!»”⁶ Casa de Adorație este, arată Dascálul, „primul așezământ vizibil și manifest al Domnului,”⁷ fiind o structură atât de importantă, că „să pui și o singură cărămidă la zidirea [ei] sau a uneia dintre anexele sale este ca și cum ai ridica un edificiu semeț.”⁸ După cum arată Shoghi Effendi, Mashriqu'l-Adhkár este un „simbol și vestitor al Ordinului Mondial al lui Bahá'u'lláh”⁹. Este, în cuvintele Casei Universale a Dreptății, o rază de lumină „contra întunericului urii și inegalității”¹⁰. Opt Temple continentale luminează acum lumea, iar cele locale și naționale încep să apară, fiecare dintre ele chemând „toți veniții să I se închine Celui Ce este Creatorul lor, Domnul lor suveran, Cel Dăruitor de Lumină către lume”¹¹ și însuflețind „un popor întreg să tindă spre un sentiment mai profund al țelului unit”¹². Fiecare text ne amintește de asigurarea dată de ‘Abdu'l-Bahá, potrivit căreia „o sută de mii de Mashriqu'l-Adhkár vor fi înălțate în glorie, demnitate și în cea mai mare maiestate.”¹³

Pentru a vă sprijini în aprofundarea naturii acestei instituții divine și a implicațiilor sale adânci pentru regenerarea spirituală a omenirii, vă oferim culegerea anexată de extrase din Scrierile lui Bahá'u'lláh și ale lui ‘Abdu'l-Bahá, precum și din scrisorile scrise de sau în numele lui Shoghi Effendi și a Casei Universale a Dreptății. Unele concepte ce pot fi desprinse din diferite pasaje din culegere sunt discutate mai jos.

1. Influența Mashriqu'l-Adhkár

În *Kitáb-i-Aqdas*, Bahá’u’lláh face un apel la oamenii lumii să clădească

case de adorație prin toate ținuturile în numele Celui Ce este Domnul tuturor religiilor. Faceți-le cât se poate de perfecte în lumea existenței și împodobiți-le cu ceea ce este mai potrivit, nu cu imagini și efigii. Apoi, cu bucurie și fericire, aduceți acolo laude Domnului vostru, Cel Mai Plin de Compasiune. Cu adevărat, prin pomenirea Sa ochiul se înseninează și inima se umple de lumină.¹⁴

‘Abdu’l-Bahá dezvoltă tema importanței acestei instituții referindu-se la Mashriq’l-Adhkár ca la „magnetul divinelor confirmări” și „puternica temelie a Domnului, fermul stâlp al Credinței lui Dumnezeu.” În aceeași Tabletă, El afirmă că întemeierea Casei de Adorație „este un mijloc de înălțare a Cuvântului lui Dumnezeu” și că „lauda și slăvirea ce izvorăsc din [ea] bucură inima fiecărui suflet drept.” Astfel, El îi îndeamnă pe prieteni „să se ocupe cu rugăciunea și slăvirea lui Dumnezeu, cu recitarea versetelor și cuvintelor lui Dumnezeu și cu cântarea odelor cerești întru slava Celui Atotmilostiv.”¹⁵

În altă parte, ‘Abdu’l-Bahá descrie Casa de Adorație drept „un centru înăuntrul căruia spiritele se bucură, iar inimile sunt atrase către Împărăția Abhá”¹⁶ și afirmă că are „o înrăurire puternică în fiecare aspect al vieții,”¹⁷ făcându-i pe prieteni să se deștepte¹⁸ și promovând unitatea omenirii¹⁹. Când prietenii se adună în acest edificiu să-L pomenească pe Domnul, se creează „legături de unitate,”²⁰ iar afecțiunea crește și înflorește „în inimile oamenilor”²¹. Într-adevăr, prin Mashriq’l-Adhkár, care „face ca inimile să se lumineze, sufletele să devină spirituale, iar parfumurile Împărăției Slavei să fie absorbite,” lumea omenirii este „prefăcută într-o altă lume, iar simțurile inimii sunt ascuțite în așa măsură, încât cuprind întreaga fire”²². Potrivit lui Shoghi Effendi, influența Mashriq’l-Adhkár este „incomensurabilă și tainică,”²³ el sprijinind în mod direct credința individului și servind și drept „cel mai de văză mijloc de a împrăști aromele dulci ale Domnului,”²⁴ în cuvintele lui ‘Abdu’l-Bahá. „Ca un puternic simbol și un element integral al civilizației divine spre care sunt conduse toate popoarele lumii de Revelația lui Bahá’u’lláh,” punctează Casa Universală a Dreptății într-o scrisoare scrisă în numele Său, „Casa de Adorație devine punctul central al comunității din care se naște”²⁵. „Oamenii vor merge degrabă să se închine în acest Templu ceresc,” declară Dascălul, „mireasma lui Dumnezeu va fi împrăștiată, Învățăturile Divine vor prinde rădăcini asemenea așezării spiritului în sufletele oamenilor, iar aceștia vor rămâne statornici întru Cauza Domnului nostru, Cel Atotmilostiv.”²⁶

2. Un loc de adorație

‘Abdu’l-Bahá explică că „inimile curate și strălucitoare sunt locul unde răsare pomenirea lui Dumnezeu, din care cântecele de implorare și rugăciune ajung neîncetat la Adunarea din Înalturi” și că, dacă inimile prietenilor ar deveni temple divine prin mărinimia lui Dumnezeu, „își vor da fără îndoială cea mai mare silință ... să clădească Mashriq’l-Adhkár, astfel încât cadrul exterior să dezvăluie realitatea interioară, iar forma de dinafară să vestească înțeleșul de dinăuntru”²⁷. În scrierile legate de acest loc de adorație și de realitatea lăuntrică pe care o manifestă se regăsesc mai multe teme, printre care puterea rugăciunii, efectele adorației în comun și natura închinărilor în edificiul însuși.

În *Kitáb-i-Aqdas*, Bahá’u’lláh atrage atenția asupra puterii recitării versetelor lui Dumnezeu în Casele de Adorație:

Învățați-i pe copiii voștri versetele revelate din cerul maiestății și forței, astfel încât, în tonurile cele mai melodioase, să poată recita Tabletele Celui Atotmilostiv în încăperile din Mashriq'ul-Adhkár. Oricine a fost transportat de extazul născut din adorație pentru Numele Meu, Cel Mai Plin de Compasiune, va recita versetele lui Dumnezeu în așa fel încât va captiva inimile celor care încă mai sunt cufundați în amorțeală. Bine de cel ce a sorbit din Vinul Mistic al vieții veșnice din rostirea Domnului său milostiv în Numele Meu – un Nume prin care fiecare munte semeț și maiestuos a fost redus la țărână.²⁸

Casa Dreptății clarifică tema puterii rugăciunii, explicând că Aștrii Gemeni ne-au învățat că rugăciunea este „conversația spirituală esențială, directă și nemijlocită, dintre suflet și Făcătorul său”, „roua dimineții” ce „aduce prosperitate inimii și o curăță” și „o flacăra ce arde vălurile și o lumină ce conduce către oceanul regăsirii cu Cel Atotputernic”²⁹. Calitatea rugăciunii este capitală. De ea „depinde dezvoltarea capacităților nemărginite ale sufletului și atragerea darurilor lui Dumnezeu.” Atunci când „este motivată de iubirea de Dumnezeu,” puterile ei se manifestă. „Ea trebuie rostită,” continuă Casa Dreptății,

cu o inimă sinceră și curată, favorabilă contemplării și meditației, astfel încât facultatea minții să fie luminată de efectele ei. Această rugăciune va transcende granițele cuvintelor și va depăși cu mult simplele sunete. Dulceața cântecelor ei trebuie să înveselească și să înalțe inima, întărind puterea de pătrundere a Cuvântului, transpunând aplecările lumești în calități cerești și insuflând dorința de slujire a omenirii.³⁰

O a doua temă este cea a adorației în comun, despre care bahá'í și prietenii lor din întreaga lume înțeleg că este fundamentală pentru modelul de strădanie colectivă al cărei țel este îmbunătățirea spirituală și materială a societății. Esențială în acest model, arată Casa Dreptății, „este întâlnirea devoțională – un aspect comun al vieții evlavioase și o dimensiune a conceptului de Mashriq'ul-Adhkár”³¹. Atunci când sunt „integrate în centrul vieții comunității,” aceste întâlniri devin „prilejuri unde poate pătrunde orice suflet ca să inspire aromele cerești, să simtă dulceața rugăciunii, să mediteze asupra Cuvântului Creator, să fie purtat pe aripile spiritului și să intre în comuniune cu Cel Îndrăgit”³². Organizarea de asemenea întâlniri este „un pas în plus în aplicarea” legii Mashriq'ul-Adhkár³³, unul prin care se evocă spiritul Casei de Adorație în orice localitate³⁴.

O a treia temă este felul în care se săvârșește adorația în cadrul Mashriq'ul-Adhkár. Casele de Adorație, afirmă ‘Abdu'l-Bahá, „le vor da prietenilor trăinicie și constanță” și sunt „locuri de implorare și invocare la Pragul grandorii Sale”³⁵. Vitală pentru această adorație și pentru crearea a ceea ce Shoghi Effendi descrie drept „o atmosferă senină spirituală”³⁶ este îndepărtarea ritualurilor și riturilor. După cum punctează Casa Dreptății, Shoghi Effendi

condamnă podoabele ceremoniei elaborate și bătătoare la ochi și avertizează să nu se presupună că „interiorul Edificiului central în sine va fi transformat într-o aglomerare de servicii religioase”, oferind „spectacolul unor ceremonii și rituri sectare lipsite de coerență și de claritate.”³⁷

În schimb, serviciile devoționale nu trebuie să fie stânjenite de uniformitate sau forme ritualice de niciun fel³⁸ și trebuie, sfătuiește Shoghi Effendi într-o scrisoare scrisă în numele Său, să fie „simple, demne și gândite să înalțe sufletul și să-l educe prin ascultarea cuvântului creator”³⁹. Într-o altă scrisoare scrisă în numele Său, El afirmă: „Cu cât caracterul adorației bahá'í din Templu este mai universal și mai neoficial, cu atât mai bine.”⁴⁰

Această adorație poate să cuprindă și muzică vocală⁴¹. În scrisori scrise în numele său, Casa Dreptății clarifică faptul că versurile cântate în Casa de Adorație trebuie să fie „bazate pe scrierile bahá'í sau pe alte scrieri sfinte,” inclusiv Scrierile și discuțiile lui ‘Abdu’l-Bahá, și să „conțină teme bahá'í”⁴²; ele pot să conțină „repetarea versetelor din rugăciuni sau din selecțiunile din Scrieri” și pot permite „mici modificări ale textului ... pentru a fi în conformitate cu cerințele muzicale”⁴³ „Stilul muzical al piesei poate fi hotărât de compozitor, cu condiția ca acesta să țină cont de obligația spirituală de a trata Textele Sfinte cu decența, demnitatea și respectul ce le sunt datorate.”⁴⁴

Prin această abordare modestă, dar atotcuprinzătoare, Mashriq'ul-Adhkár întruchipează o caracteristică distinctă a Revelației lui Bahá'u'lláh – principiul unității în diversitate – și întemeiază, potrivit lui Shoghi Effendi, „pe fața Pământului, în cel mai vizibil și mai palpabil mod, o mândră oglindă și durabilă expresie a spiritului vital și nemărginit al Cauzei Celui Care este Domnul tuturor lumilor”⁴⁵. ‘Abdu’l-Bahá însuși afirmă:

Mashriq'ul-Adhkár este un edificiu divin în această lume de jos și un mijloc spre a atinge unitatea omenirii, căci toate popoarele lumii se vor aduna în frăție și armonie înăuntrul Mashriq'ul-Adhkár și, cântând imnurile Unității Divine, se vor angaja în slăvirea și preamărirea Domnului Oștirilor.⁴⁶

3. Adorație și servire

Oricât de puternice și de bogate în influențe ar fi forțele spirituale eliberate de devoțiunile individuale și colective oferite în Mashriq'ul-Adhkár și oricât de esențială ar fi o viață devoțională vibrantă pentru dezvoltarea spirituală a individului, adorația trebuie să ducă, după cum observă Casa Dreptății, „și la fapte care dau glas acelei transformări interioare”⁴⁷. Shoghi Effendi arată că „țelul” comunității – o comunitate care este „orânduită în mod divin, unită organic, cu o viziune clară, vibrând de viață” – este „dirijat de principiile călăuzitoare gemene ale adorației lui Dumnezeu și ale servirii aproapelui”⁴⁸. Într-adevăr, legătura indispensabilă dintre aceste principii călăuzitoare este parte integrantă a unității omenirii, care, după cum punctează Casa Dreptății, „este, în același timp, principiul de funcționare și țelul suprem” al Revelației lui Bahá'u'lláh⁴⁹.

Caracterul inseparabil al adorației și slujirii, care își găsește expresia deplină în Mashriq'ul-Adhkár, se manifestă tot mai pregnant pe măsură ce comunitatea aplică prevederile acestui cadru cu tot mai multă eficacitate. Casa Dreptății observă că prietenii „nu au uitat să prețuiască interacțiunea dinamică dintre adorație și strădaniile de a înălța condițiile spirituale, sociale și materiale ale societății”⁵⁰. În mesajul său de Riđván 2012 către bahá'íi lumii, Casa Dreptății afirmă:

Mashriq'ul-Adhkár, descris de ‘Abdu’l-Bahá ca „una dintre cele mai vitale instituții ale lumii”, reunește două aspecte esențiale și inseparabile ale vieții bahá'í: adorație și servire. Uniunea dintre acestea două este de asemenea reflectată și în coerența ce există între trăsăturile constructoare de comunitate ale Planului, în special înmugurirea unui spirit devoțional care își găsește expresia în adunări pentru rugăciuni și a unui proces educativ care dezvoltă capacitatea de servire a umanității. Corelarea dintre adorație și servire este deosebit de pronunțată în acele zone geografice din lume unde comunitățile bahá'í au crescut semnificativ în mărime și vitalitate, și unde este vizibil angajamentul în acțiune socială.⁵¹

4. Anexele Mashriqu'l-Adhkár

Atunci când va veni vremea, afirmă Shoghi Effendi, edificiul central al Mashriqu'l-Adhkár va fi înconjurat de „instituții de slujire socială care vor aduce alinare celor în suferință, sprijin celor nevoiași, adăpost drumeților, mângâiere celor îndurerăți și educație celor fără știință”⁵². Caracterul indispensabil al „unei coeziuni dinamice între cerințele spirituale și cele practice ale vieții pe Pământ,” scrie Casa Dreptății, „este negreșit ilustrat” de orânduirea de către Bahá'u'lláh's a „Mashriqu'l-Adhkár, centrul spiritual al fiecărei comunități bahá'í, în jurul căruia trebuie să înflorească anexe dedicate progresului social, umanitar, educațional și științific al omenirii”⁵³. ‘Abdu'l-Bahá explică, pe această temă, cum Casa de Adorație este „în legătură cu un spital, o farmacie, un han pentru drumeți, o școală pentru orfani și o universitate pentru studii avansate.” Ca atare, „Templul nu este numai un loc pentru adorație; ci, în toate privințele, este complet și întreg.”⁵⁴

Shoghi Effendi subliniază interacțiunea vitală dintre adorație și servire, oferind următoarea viziune asupra corelației dintre edificiul central și anexele sale:

Despărțită de preocupările sociale, umanitare, educative și științifice centrate în jurul Anexelor Mashriqu'l-Adhkár, adorația bahá'í, oricât de înălțătoare ar fi în menirea sa și oricât de însuflețită ar fi în fervoarea sa, nu poate spera să împlinească nimic mai mult decât rezultatele sărace și adesea trecătoare produse de contemplările ascetului sau de rugăciunile credinciosului pasiv. Ea nu poate avea rezultate mulțumitoare de durată și nu poate face bine credinciosului – și cu atât mai puțin omenirii în general – decât dacă este transpusă și insuflată în acea slujire dinamică și dezinteresată a cauzei omenirii, a cărei facilitare și promovare este privilegiul suprem al Anexelor Mashriqu'l-Adhkár. De asemenea, nici eforturile, oricât de dezinteresate și de zeloase, ale celor dinăuntru hotarelor Mashriqu'l-Adhkár ce vor fi angajați în administrarea treburilor viitoare Comunități Bahá'í, nu vor da rod și nu vor prospera decât dacă sunt depuse într-o legătură strânsă și zilnică cu acele activități spirituale care își au centrul și care se răspândesc din Altarul central al Mashriqu'l-Adhkár. Nimic altceva decât interacțiunea directă și constantă între forțele spirituale ce emană din această Casă de Adorație cu centrul în inima Mashriqu'l-Adhkár și energiile manifestate cu bună știință de cei care îi administrează treburile, în slujba omenirii, poate să ofere puterea necesară pentru a elimina relele care chinuie omenirea de atâta timp și atât de dureros. Căci izbăvirea unei lumi aflate în chinurile facerii va depinde, în cele din urmă, de înțelegerea conștientă a eficacității a Revelației lui Bahá'u'lláh, întărită, pe de o parte, de comuniunea spirituală cu Duhul Său și, pe de altă parte, de punerea inteligentă în practică și îndeplinirea fidelă a principiilor și legilor revelate de El. Și, dintre toate instituțiile asociate cu Numele Lui sfânt, niciuna în afară de instituția Mashriqu'l-Adhkár nu poate să ofere în mod corespunzător aspectele esențiale ale adorației și serviciului bahá'í, ambele vitale pentru regenerarea lumii. În aceasta stă taina nobleței, puterii și a poziției unice pe care o are Mashriqu'l-Adhkár drept una dintre instituțiile de vază zămislite de Bahá'u'lláh.⁵⁵

Primele semne ale relației dintre latura spirituală și cea practică, așa cum este întruchipată de o Casă de Adorație, pot fi aflate în eforturile de pionierat ale credincioșilor din ‘Ishqábád. În scrisoarea sa din data de 1 august 2014 către bahá'í lumii, Casa Dreptății rememorează:

Pe un teren potrivit așezat în centrul orașului, ce fusese obținut cu ani în urmă cu binecuvântarea Frumuseții Binecuvântate Însăși, s-au construit clădiri destinate

binelui comun – o sală de întruniri, școli pentru copii, un cămin pentru vizitatori și un dispensar, printre altele. Una dintre realizările notabile ale bahá'íilor din 'Ishqábád, care, în acești ani rodnici, s-au distins prin prosperitate, mărinimie și realizări intelectuale și culturale, a fost grija cu care s-au asigurat că toți copiii și tinerii bahá'í știu carte, într-o societate marcată de analfabetism, în special în rândul fetelor ... Timp de mai bine de douăzeci de ani, prietenii au trăit bucuria divină de a-și fi realizat țelul înalt: întemeierea unui punct central de adorație, a unui nucleu al vieții comunității, a unui loc unde sufletele se reuniau în zori într-o smerită rugăciune și comuniune, apoi se revărsau afară pentru a se dedica îndeletnicirilor lor de zi cu zi.⁵⁶

Cu alte cuvinte, Mashriqu'l-Adhkár, relatează Casa Dreptății într-o scrisoare ulterioară, este concomitent lăcașul „din care se vor răspândi forțele spirituale,” „nucleul anexelor ce urmează a fi ridicate întru bunăstarea omenirii” și „expresia dorinței comune și râvnei de a sluji”⁵⁷. „Aceste anexe,” se continuă în aceeași scrisoare, sunt „centre de învățământ și cunoaștere științifică, precum și de întreprinderi culturale și umanitare” care „întruchipează idealurile de progres social și spiritual ce vor fi atinse prin aplicarea cunoștințelor și stau mărturie faptului că, atunci când religia și știința sunt în armonie, acestea înalță condiția umană și duc la înflorirea civilizației”⁵⁸.

5. Ridicarea unui Mashriqu'l-Adhkár

De la revelarea legii Mashriqu'l-Adhkár de către Pana lui Bahá'u'lláh, aplicarea acesteia a urmat un proces de dezvoltare treptată și organică, proporțional cu capacitatea comunității. 'Abdu'l-Bahá afirmă că aceste Locuri „Unde Răsare Amintirea lui Dumnezeu ... trebuie, sub îndrumarea Penei Celei Preaînălțate, să fie înființate în fiecare cătun și oraș”⁵⁹. Începuturile lor, indică Dascălul, pot lua chiar și cele mai modeste forme:

În ce privește Mashriqu'l-Adhkár, este de cea mai mare importanță. Țelul este acesta: trebuie stabilit un loc, chiar dacă este unul mic, sub straturi de pământ și de piatră, și trebuie, din precauție, să fie ținut ascuns și tănuț, ca nu cumva să stârnească vrăjmășia uneltitorilor. Cel puțin o dată pe săptămână, trebuie să devină locul de adunare al prietenilor aleși care au aflat secretele și au devenit cunosători ai tainelor divine. Poate lua orice formă, căci, chiar și de va fi o groapă sub pământ, acea groapă va deveni un paradis ocrotitor, un umbrar înălțat și o grădină a desfătării.⁶⁰

Primele ocazii pentru întemeierea unui Mashriqu'l-Adhkár s-au ivit în 'Ishqábád și în Wilmette, în timpul Ministeriatului lui 'Abdu'l-Bahá. Ulterior, a fost întemeiată câte o Casă de Adorație continentală în alte cinci locuri din lume, culminând, în octombrie 2016, cu inaugurarea Templului din Santiago, Chile. Însă, încă de pe când etapa continentală se apropia de final, un nou orizont se deschidea în fața lumii bahá'í, datorită avântului tot mai mare al eforturilor de clădire a comunității – întemeiate pe adorația colectivă și ridicarea capacității de servire – care fuseseră stimulate de seria de Planuri globale inaugurate în 1996. În mesajul său de Ridván către bahá'íi lumii din acel an, Casa Dreptății a subliniat faptul că „înflorirea comunității, în special la nivel local, necesită o îmbunătățire semnificativă a tiparelor de comportament,” care implică „practicarea adorației colective a lui Dumnezeu.” Era așadar „esențial pentru viața spirituală a comunității ca prietenii să țină cu regularitate întâlniri devoționale în centrele bahá'í locale, acolo unde acestea există, sau altundeva, inclusiv în casele credincioșilor”⁶¹. În mesajul său de Ridván de cinci ani mai târziu, Casa Dreptății a anticipat construirea de Mashriqu'l-Adhkár naționale în timpul celei de-a

Cincea Epoci a Erei Formative, o dezvoltare ce „va dezvoltă în etape succesive Planul Divin al lui ‘Abdu’l-Bahá”⁶². În mod specific, mesajul afirma:

O caracteristică a celei de-a Cincea Epoci va fi îmbogățirea vieții devoționale a comunității prin ridicarea Caselor de Adorație naționale, în măsura în care circumstanțele din comunitățile naționale o permit. Programarea acestor proiecte va fi determinată de către Casa Universală a Dreptății în legătură cu avansarea procesului intrării în trupe la nivel de țări.⁶³

Până în 2012, criteriile stabilite au fost „în mod demonstrabil satisfăcute”⁶⁴ în Republica Democratică Congo și în Papua Noua Guinee. A fost un progres deosebit de semnificativ. „Odată cu construirea ultimului dintre templele continentale pe cale de execuție în Santiago,” afirma Casa Dreptății în mesajul său de Riđván din acel an, „inițierea de proiecte pentru clădirea Caselor naționale de Adorație oferă încă o răsplătitoare dovadă a pătrunderii Credinței lui Dumnezeu în solul societății”⁶⁵. Casa Dreptății a mai afirmat, într-o scrisoare ulterioară scrisă în numele său, că o Casă de Adorație este „parte integrantă a procesului de construire a comunității, iar ridicarea sa reprezintă un jalon important în dezvoltarea acelei comunități”⁶⁶

În egală măsură de încurajator a fost și faptul că, până de Riđván 2012, devenise clar că putea fi gândită apariția unor Case de Adorație locale în zone geografice care serveau ca locuri pentru răspândirea învățării, înlesnind programul de împuternicire spirituală a juniorilor și unde „întreaga schemă de expansiune și consolidare”⁶⁷ fusese deja fortificată – și anume, la momentul acela, în Battambang, Cambodgia, Bihar Sharif, India, Matunda Soy, Kenya, Norte del Cauca, Columbia și Tanna, Vanuatu. Încercând să explice mai departe această viziune, următorul pasaj din mesajul de Riđván 2014 corela în mod direct evoluția programului de creștere dintr-o zonă geografică cu întemeierea unui Mashriqu'l-Adhkár local:

În tot mai multe zone geografice, programul de creștere sporește ca rază de acțiune și complexitate, proporțional cu mărirea capacității celor trei protagoniști ai Planului – individul, comunitatea și instituțiile Credinței – pentru a crea un mediu de sprijin reciproc. Și suntem încântați că, așa după cum s-a anticipat, există un număr în creștere de zone geografice unde o sută sau mai multe persoane facilitează acum angajarea a peste o mie de persoane în țeserea unui model de viață spiritual, dinamic, transformator. La baza procesului, se află chiar de la început, desigur, o mișcare colectivă către viziunea de prosperitate materială și spirituală enunțată de Cel Care este Dătătorul de Viață al Lumii. Dar când sunt implicate astfel de numere mari de oameni, mișcarea unei întregi populații devine perceptibilă. Această mișcare este vizibilă mai ales în acele zone geografice unde se va întemeia un Mashriqu'l-Adhkár local.⁶⁸

În mesajul de Riđván 2012, Casa Dreptății a subliniat amploarea acestui progres în viața comunității și a oferit următoarea viziune privind construirea iminentă atât a celor două Case de Adorație naționale, cât și a celor cinci locale:

Iubiți colaboratori: terenul desțelenit de mâna lui ‘Abdu’l-Bahá cu o sută de ani în urmă urmează să fie din nou desțelenit în încă șapte țări, acesta fiind doar preludiul zilei când în fiecare oraș și sat, în supunere față de porunca lui Bahá'u'lláh, va fi înălțată o clădire pentru adorarea Domnului. De la aceste Puncte unde Răsare Pomenirea de Dumnezeu vor străluci razele luminii Sale și vor răsuna imnurile laudei Sale.⁶⁹

Casa Dreptății a readus în atenție această viziune în mesajul său de la 1 septembrie 2017 către cei adunați la inaugurarea Casei de Adorație din Battambang, Cambodgia, anunțând că „un nou răsărit mijeste deja la orizontul dezvoltării instituției Mashriqu'l-Adhkár” și afirmând că această ocazie istorică prefigurează

apariția multor altor Mashriqu'l-Adhkár locale, cât și naționale, conform poruncii lui Bahá'u'lláh revelate în Cea Mai Sfântă Carte a Sa: „Clădiți case de adorație prin toate ținuturile în numele Celui Ce este Domnul tuturor religiilor.”⁷⁰

Inițierea acestei noi etape de construire a Templelor naționale și locale ne-a dat posibilitatea să aflăm mai multe despre ce implică ridicarea unei Case de Adorație, inclusiv considerații practice precum alegerea unui loc potrivit și decizia privind dimensiunile edificiului, precum și despre necesitatea de a cultiva un simț al proprietății asupra proiectului în rândul populației locale. Alegerea arhitecților a fost identificată drept o preocupare deosebită, deoarece aceștia, potrivit Casei Dreptății,

trebuie să răspundă la provocarea unică de a proiecta Temple „pe cât de perfecte posibil în lumea ființei”, care intră în mod firesc în armonie cu cultura locală și cu viețile cotidiene ale celor ce se vor aduna să se roage și să mediteze înăuntrul lor. O asemenea sarcină necesită creativitate, precum și capacitatea de a combina frumusețea, grația și demnitatea cu modestia, funcționalitatea și economia.⁷¹

Pe parcursul acestui proces evolutiv, comunitatea a avut tot mai multe ocazii de a cerceta caracterul indispensabil al spiritului de unitate în care se întreprind aceste eforturi. În această privință, ‘Abdu'l-Bahá afirmă următoarele despre dezvoltarea planurilor pentru Mashriqu'l-Adhkár în ‘Ishqábád:

Toate chestiunile trebuie făcute a fi un mijloc spre unitate și înțelegere, pentru ca frăția și armonia între cei iubiți de Dumnezeu să crească zi de zi.

Iar această chestiune a Mashriqu'l-Adhkár trebuie și ea să fie pusă în practică în așa fel încât să cultive unitatea și înțelegerea între prieteni. Aceasta înseamnă că mai întâi trebuie să vă consultați împreună, iar apoi să gândiți un plan. Dacă urmați acești pași, confirmările divine vă vor fi date fără încetare.⁷²

Dascălul mai dă următoarele sfaturi:

Temelia vieții și a existenței este colaborarea și întrajutorarea, în vreme ce cauza nimicirii și degradării este încetarea ajutorului și sprijinului. Cu cât este mai înalt tărâmul ființei, cu atât devine mai puternică și mai vitală această chestiune importantă a colaborării și sprijinului reciproc. De aceea, pe tărâmul omenirii, colaborarea și întrajutorarea se află într-o măsură mai mare de deplinătate și perfecțiune decât în alte tărâmuri ale ființei – atât de mare, încât viața omenirii depinde în întregime de acest principiu. Îndeosebi în rândul prietenilor lui Dumnezeu, această puternică temelie trebuie întărită în așa chip, încât fiecare suflet să îi poată ajuta pe ceilalți în toate chestiunile, fie că este vorba de realități spirituale și adevăruri lăuntrice, fie că este vorba de aspectele materiale și fizice ale vieții. Este îndeosebi cazul întemeierii instituțiilor publice din care are de câștigat toată lumea și mai ales al Mashriqu'l-Adhkár, care reprezintă cea mai mare dintre așezămintele divine.⁷³

Extinzând discuția pe tema conceptului de colaborare, Shoghi Effendi, într-o scrisoare scrisă în numele său, accentuează faptul că întemeierea Casei de Adorație „necesită colaborare neîncetată și sprijin reciproc, fiind condiționată de sacrificii”⁷⁴. Într-o altă scrisoare scrisă în numele lui, el avertizează: „Numai devotamentul, sinceritatea și entuziasmul adevărat pot asigura, pe termen lung, desăvârșirea Templului nostru îndrăgit.” Și mai afirmă: „Considerentele materiale, deși esențiale și ele, nu sunt în niciun caz cele mai importante”⁷⁵. În mod similar, Casa Dreptății, exprimându-și emoția față de reacția globală la apelul său pentru șapte noi Case de Adorație, face următoarea observație:

Mai ales în națiunile și localitățile desemnate recent în vederea construirii unei Case de Adorație, am fost martori la expresiile spontane de bucurie ale prietenilor; la devotamentul imediat și sincer cu care și-au pus umărul la importanta muncă în desfășurare și la sporirea dinamismului activităților legate de apariția unui Mashriqu'l-Adhkár în mijlocul unei populații; la aportul lor dezinteresat în timp, energie și resurse materiale, într-o varietate de forme; și la eforturile lor susținute de a deștepta numere tot mai mari de oameni către viziunea acelor edificii dedicate în întregime pomenirii lui Dumnezeu care vor fi întemeiate în mijlocul lor. Într-adevăr, răspunsul grabnic al comunității Celui Mai Mare Nume prevestește o bună capacitate de continua aceste inițiative colective.⁷⁶

Cu gândul la această călăuzire și pentru a prețui spiritul de autentică servire necesar pentru întemeierea acestei nobile instituții, este de ajutor să reflectăm la dorința lui ‘Abdu’l-Bahá de a participa la construcția Mashriqu'l-Adhkár din ‘Ishqábád și la apelul Său înfocat ca prietenii să desăvârșească lucrarea în locul Său.

Mergi acum degrabă la ‘Ishqábád și, cu cea mai mare detașare și aprins de flacăra atracției, transmite-le prietenilor lui Dumnezeu urări fierbinți de la ‘Abdu’l-Bahá. Sărută fața fiecăruia și exprimă afecțiunea adâncă și sinceră a acestui slujitor pentru ei toți. În numele lui ‘Abdu’l-Bahá, cară pământul, du mortarul și poartă pietrele pentru clădirea Mashriqu'l-Adhkár, astfel încât extazul acestei serviri să aducă bucurie și încântare Centrului Servituții. Acest Mashriqu'l-Adhkár este primul așezământ vizibil și manifest al Domnului. De aceea, speranța acestui slujitor este că fiecare suflet virtuos și drept va sacrifica totul, va da dovadă de mare fericire și veselie și se va bucura să care pământul și mortarul pentru ca acest Edificiu Divin să fie ridicat, Cauza lui Dumnezeu să se răspândească, iar în fiecare colț al lumii prietenii să se ridice cu cea mai mare dârzenie pentru a desăvârși această sarcină măreață. Dacă ‘Abdu’l-Bahá n-ar fi întemnițat și dacă nu ar exista piedici în calea sa, cu siguranță că el însuși ar merge degrabă la ‘Ishqábád și ar căra pământul pentru construcția Mashriqu'l-Adhkár cu cea mai mare bucurie și încântare. Se cuvine ca prietenii să se ridice acum cu această intenție în minte și să servească în locul meu pentru ca, în scurt timp, acest Edificiu să se arate tuturor ochilor, cei iubiți de Dumnezeu să se angajeze în pomenirea Frumuseții Abhá, melodiile din Mashriqu'l-Adhkár să se ridice în zori către Adunarea din Înalturi, iar cântecele privighetorilor lui Dumnezeu să aducă bucurie și euforie locuitorilor Tărâmului Celui Atotglorios. Astfel, inimile se vor bucura, sufletele se vor desfăta cu veștile îmbucurătoare, iar mințile vor fi luminate. Aceasta este speranța cea mai înaltă a celor sinceri; aceasta este dorința cea mai scumpă a celor ce sunt aproape de Dumnezeu.⁷⁷

¹ *Kitáb-i-Aqdas: Cea Mai Sfântă Carte*, Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1993, ediția 2009, nota 53.

² Extrasul 67.

³ Extrasul 67.

⁴ Extrasul 6.

⁵ Extrasul 28.

⁶ Extrasul 9.

⁷ Extrasul 66.

⁸ Extrasul 28.

⁹ Extrasul 43.

¹⁰ Extrasul 67.

¹¹ Dintr-o scrisoare datată 14 octombrie 2016 scrisă de Casa Universală a Dreptății către prietenii adunați la Santiago, Chile, pentru inaugurarea Templului-Mamă al Americii de Sud.

¹² Extrasul 69.

¹³ Extrasul 29.

¹⁴ Extrasul 1.

¹⁵ Extrasul 31.

¹⁶ Extrasul 35.

¹⁷ Extrasul 16.

¹⁸ Extrasul 30.

¹⁹ Extrasul 25.

²⁰ Extrasul 16.

²¹ Extrasul 13.

²² Extrasul 30.

²³ Extrasul 57.

²⁴ Extrasul 28.

²⁵ Extrasul 69.

²⁶ Extrasul 10.

²⁷ Extrasul 21.

²⁸ Extrasul 3.

²⁹ Extrasul 67.

³⁰ Extrasul 67.

³¹ Extrasul 67.

³² Extrasul 68.

³³ Extrasul 62.

³⁴ Extrasul 68.

³⁵ Extrasul 28.

³⁶ Extrasul 38.

³⁷ Extrasul 58.

³⁸ Extrasul 49.

³⁹ Extrasul 53.

⁴⁰ Extrasul 45.

⁴¹ Extrasul 53.

⁴² Extrasul 81.

⁴³ Extrasul 75.

⁴⁴ Extrasul 75.

⁴⁵ Extrasul 37.

⁴⁶ Extrasul 25.

⁴⁷ Extrasul 67.

⁴⁸ Extrasul 41.

⁴⁹ Extrasul 60.

⁵⁰ Extrasul 66.

⁵¹ Extrasul 64.

⁵² Extrasul 38.

⁵³ Extrasul 60.

⁵⁴ Extrasul 18.

⁵⁵ Extrasul 38.

⁵⁶ Extrasul 66.

-
- ⁵⁷ Extrasul 67.
 - ⁵⁸ Extrasul 67.
 - ⁵⁹ Extrasul 8.
 - ⁶⁰ Extrasul 35.
 - ⁶¹ Extrasul 61.
 - ⁶² Extrasul 63.
 - ⁶³ Extrasul 63.
 - ⁶⁴ Extrasul 64.
 - ⁶⁵ Extrasul 64.
 - ⁶⁶ Extrasul 78.
 - ⁶⁷ Extrasul 64.
 - ⁶⁸ Extrasul 65.
 - ⁶⁹ Extrasul 64.
 - ⁷⁰ Extrasul 70.
 - ⁷¹ Extrasul 66.
 - ⁷² Extrasul 20.
 - ⁷³ Extrasul 22.
 - ⁷⁴ Extrasul 50.
 - ⁷⁵ Extrasul 48.
 - ⁷⁶ Extrasul 66.
 - ⁷⁷ Extrasul 66.